

Николай Лилиев

Аз бдя...

Аз бдя. Вековете минават
през моите мъртви очи.
В просторите ангели плават,
и пролетна песен звучи.

Над мене цветята се молят,
в превера се гонят лъчи.
Пред твоите празници, пролет,
подвластна душата мълчи.

Тя слуша: до нея долита
на времето верния звук,
и сребърни мрежи изплита,
и вихром отлита на юг.

Там греят надежди пасхални,
и пеят безбрежни вълни,
над земните дни безначални
всевечното слънце звъни.

И тиха душата се свежда,
и шепне смирен благослов.
Сред водната шир се оглежда
сънят на безсмъртна любов.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7734>]